

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXXVII 1. LISTOPAD BROJ 19
A. D. 1916—A. M. 6044

SADRŽAJ

Krštenje za oprostenje grijeha samo za Židove	305
Cilj Ivanovog krštenja	305
Grijesi nisu bili u stvarnosti ukinuti	306
Neispravno krštenje Dvanaestorice Efežana	307
Da li je Ivanovo krštenje bilo Kršćansko krštenje?	308
Počinak (Pjesma)	309
Iskušnja osobita za Novo Stvorenje	309
Iskušnja sebičnosti	310
Brodolom na Malti	311
Snaga Volje—Samosvladavanje	313
Važnost Snage Snažne Volje	314
Zanimljiva pitanja što se tiče tipologije	315
Tip je snažniji od simbola	316
Protuslike slijede Predslike odmah	316
Kristova Poslanica	317

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili “Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, “Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih “Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše “Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran—Otkupljenje kroz dragocjenu krv “Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da “svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao—u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM“ ŽIVOG BOGA—njegova „građevina“ čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba—od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen“ ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu.—1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja“, „izabranog i dragocjenog“ bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrснуće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija.—Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za *svakoga*, „otkupnina za sve“ i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava *svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet*“ u određeno vrijeme.—Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest“, biti „sudionikom božanske prirode“, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici.—1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu.—Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim—vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve—dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*.—Djela 3:19-23; Iza. 35

KRŠTENJE ZA OPROŠTENJE GRIJEHA SAMO ZA ŽIDOVE

„Ja vas, istina, krstim vodom na obraćenje, ali onaj koji za mnom dolazi jači je od mene. Ja nisam dostojan obuće nu nositi. On će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem.“ (Mat. 3:11)

MORAMO napraviti posve upadljivu razliku između pripreme Dana Pomirenja za grijeh Izraela i njihovim poništenjem, i bilo kojom drugom pripremom za poništenje grijeha. Žrtve Dana Pomirenja predočavale su „bolje žrtve“ za uklanjanje Izvornog Grijeha. Izvorni Grijeh bio je Adamov grijeh, kojeg su naslijedila sva njegova djeca. Cijela je rasa prirodno pod vlašću tog Izvornog Grijeha i pod njegovom kaznom. Bog namjerava ukloniti i grijeh i njegovu kaznu, kroz velikog Prvosvećenika, Isusa. Isus je već umro i sada je gotovo dovršio prinošenje „boljih žrtava“ od onih koje je prinosio predodžbeni prvosvećenik Izraela. Mi razumijemo da dolazi vrijeme kada više neće biti samo uračunavanja Kristove zasluge, kao što je bilo tijekom Evanđeoskog Doba za Crkvu; jer tijekom nadolazećeg Doba Njegova će zasluga biti apsolutno primijenjena za grijeh cijeloga svijeta, i grijesi svijeta—Adamski grijeh—biti će poništeni zauvijek. Osuda Izvornog Grijeha više neće biti ni na kome, nigdje; i svima koji će to htjeti biti će pružena pomoć da prime sve ono što je bilo izgubljeno po Adamu a što je Isus Krist otkupio.

Međutim postoje drugi grijesi osim Izvornog Grijeha, i krivnja za njih je srazmjerna količini znanja koje netko posjeduje. Oni koji su nenamjerni u Očenašu su nazvani „prijestupima.“ Međutim molitva Bogu ne može ukinuti Izvorni Grijeh—samo Isusova smrt kao Otkupnine može ga ukinuti. Postoje izvjesni pojedinci koji su kroz vjeru u Njegovu otkupljujuću krv i posvećenjem srca i života Gospodinu postali djecom Božjom. Zbog naslijeđenih nesavršenosti ta Božja djeca počine prijestupe. Kada oni prepoznaju te prijestupe, trebali bi doći k Prijestolju Nebeske Milosti „da prime milosrđe i nađu milost za pomoć u vrijeme potrebe.“ Drugi mimo onih koji su postali djecom Božjom nemaju ništa s Njime i nemaju se pravo moliti. Jedini koje Bog sluša jesu oni koji su postali učenicima, ili sljedbenicima, Krista i koje je On prihvatio kao svoje sljedbenike. On je za takve postao jamstvom i uveo ih je u blagoslovljeni odnos sa Ocem—sinovski odnos.

Izraelci su bili Božji narod, u saveznom odnosu s Njim kroz tipološke pripreme. Vrijeme još nije bilo došlo za Krista da umre za grešnike, stoga im je Bog dao sistem *tipova*, pokazujući unaprijed na *stvarnu Žrtvu* za grijeh koja će biti prinešena u „određeno vrijeme.“ On je učinio pripremu da se sa onima koji su došli u taj savezni odnos s njim postupa kao da su njihovi grijesi bili u stvarnosti oprošteni i poništeni. „Iz godine u godinu neprestano,“ kao što Apostol Pavao kaže, oni su trebali ponavljati te žrtve Dana

Pomirenja, i tako imati, tipološki, svježi otpust Adamskog grijeha za iduću godinu, jer žrtva je bila dobra samo za jednu godinu. Zbog te pripreme njihovi su *nenamjerni* prijestupi bili tipološki uklonjeni, i oni su nastavili biti Božjim Savezničkim narodom. Međutim, tijekom svake godine, oni su mogli kroz manju ili veću slabost pasti u pogreške misli, riječi, ili vladanja. To bi bili prijestupi.

CILJ IVANOVOG KRŠTENJA

Kada je Ivan Krstitelj počeo svoju službu, on je došao propovijedajući da se je približilo vrijeme Mesijinog pojavljivanja, i bio je upućen poziv da se dođe u pravo Božje Kraljevstvo. Njegov poticaj svim ljudima je bio da se trebaju pripremiti za to, inače neće biti spremni primiti Mesiju. On je u biti rekao, Ispitajte svoj život. Dajete li najbolje od sebe da živite u skladu sa Zakonom? Ako ne, ako živite prema nižem standardu od onog najboljeg što možete, krivi ste. U kojoj god mjeri ne živite prema vašim najvećim mogućnostima, vi ste u nemilosti Božjoj i neiskreni prema vašem savezu. Ako želite od sada davati najbolje od sebe, pokažite to tako da se krstite u vodi. To će biti priznanje da ste se *pokajali* za svoje grijeh, i tako ćete *oprati* svoje grijeh.

Ljudi su simbolički oprali svoje grijeh. Ivan Krstitelj ih nije oprao. Oni koji nisu živjeli u skladu sa njihovim Savezom Zakona, ali koji su rado slušali Ivana i obratili se od grijeha, bili su uglavnom upravo oni koje je Poruka što se tiče dolaska Mesije privukla. Oni su tako postali, s onima koji su se održali u Božjoj naklonosti i blagoslovu, „pravi Izraelci u kojima nema lukavstva.“ To pranje grijeha nije bilo *stvarno* očišćenje od krivnje; jer jedino Isusova krv, zasluga Njegove Otkupne žrtve, može u stvarnosti oduzeti grijeh.

SAVAO IZ TARZA BIO JE KRŠTEN IVANOVIM KRŠTENJEM

Neki su pitali, Sa kojim je krštenjem bio kršten Savao iz Tarza? Sa Isusovim ili Ivanovim Krštenjem? Savao je živio „u svemu čiste savjesti“ pred Bogom tijekom svog prethodnog života; kakve je onda on grijeh imao za oprati povodom svog obraćenja Kristu? Mi se sjećamo događaja njegovog obraćenja. Progoneći Kršćane, Savao je, na svom putu u Damask bio oboren na zemlju, i Gospodin mu se je pokazao. Tada je kao što je Sv. Pavao kasnije rekao, on vidio Isusa sjajiti jače od sunčevog sjaja u podne i, kao rezultat te slavne manifestacije, on je oslijepio. Njegovi su ga drugovi zatim odveli u Damask, gdje tri dana nije niti jeo niti pio. Tada je Gospodin poslao Ananiju, slugu Božjeg, da vrati vid Savlu. Nakon što se je Savlu

vratio vid Ananija mu je rekao, „A sada, što oklijevaš? Ustani, krsti se i operi od svojih grijeha.“

Sv. Pavao se vjerojatno nikada nije bio u potpunosti oporavio od te ozljede očiju. Gospodin je odbio u potpunosti mu vratiti vid. Izvjesni Biblijski tekstovi izgleda da podrazumijevaju da je njegova slabost očiju bila ono što je on nazvao svojim „trnom u tijelu.“ Ali Gospodin je objavio da će mu dati ono što će mu biti više nego nadoknada za njegov oslabljeni vid—bogatstva Njegove milosti. (2. Kor. 12:7-10) Iako mu je bila iskazana velika počast kroz otkrivenja, ta je nevolja služila da ga održi poniznim, i da ga podsjeća da je jednom on bio nasilan prema Gospodinovom narodu.

Apostol je objavio da je ono što je on činio bilo učinjeno „čiste savjesti,“ uistinu misleći da je izvršavao Božju službu kada je progonio Isusove sljedbenike. On je rekao da je on primio milosrđe zbog toga što je on „to neupućen činio, u nevjeri.“ On je objavio, „ja sam najmanji među svetima, ja nisam podoban nazivati se svecem jer sam progonio crkvu Božju.“ U svom prijašnjem životu on je bio veoma pažljiv držati izvanjsku formu Zakona, bijući, kao što je rekao, „Farizej, sin Farizeja.“ Ali on je bio zanemario duh Zakona—milosrđe i pravdu. U svojoj revnosti za Zakon on je energično progonio one koji su bili u skladu s Bogom. Prema tome, on je bio grešnik, bez da je bio svjestan da radi pogrešno. Ali Gospodin je kroz Ananiju objavio njegov grijeh, ukorivši Savla i pozvavši ga da uvidi svoje grijeha i da ih opere krštenjem.

NIJEDAN GRIJEH U STVARNOSTI NIJE PONIŠTEN KRŠTENJEM

To nas navodi da razmotrimo na koji način krštenje može oprati grijeha. Sveto Pismo nam pokazuje da ne postoji krštenje koje pere grijeha što se tiče Pogana. Svima nama koji smo bili Pogani naši su grijesi bili oprani, ne vodom, nego vjerom u Gospodina Isusa Krista. Nama krštenje znači nešto drugo od pranja grijeha, kao što je bilo Ivanovo krštenje; naime, ukapanje, uvođenje u, Tijelo Kristovo, Crkvu.

Međutim, to ne znači da Sv. Pavao i drugi Židovi nisu bili na ispravan način uvedeni u Krista. Židovi su bili „kršteni u Mojsija u oblaku i u moru.“ Mojsije je bio posrednik za cijelu Izraelsku naciju; on je stajao između Boga i naroda. Bog je zbog toga, ušao u savez s njima; i Izrael je bio ušao u savez sa Bogom, objavljujući da će držati sve Njegove zapovijedi. Tokom Židovskog Doba neki od njih su držali te zapovijedi bez ikakvog ozbiljnog prijestupa. Mi vjerujemo da je među njima bio značajan broj Apostola. Oni su živjeli dobrim, poštenim, ispravnim životima, u skladu s Gospodinom, u onoj mjeri u kojoj su to u ono vrijeme mogli.

Drugi od onih koji su došli k Isusu bili su takvi koji su shvatili da su bili grešnici; ali oni su se pokajali. Mi se sjećamo da je upravo to i bio Očev cilj kad je poslao Ivana Krstitelja. Ivan je poučavao Židove da će im Mesija uskoro doći, i da se svi oni koji su željeli da ih on nađe u skladu sa Kraljevstvom koje će on objaviti, trebaju pobrinuti da budu u skladu sa Zakonom. Neki se nisu imali za što pokajati i nisu imali ništa za oprati krštenjem. Mnogi od onih koji su shvatili da su bili nevjerni njihovom savezu s Bogom bili su kršteni u vodi, simbolički perući grijeha koje su počinili. Taj čin pokajanja vratio ih je natrag pod blagoslove i milost njihovog Saveza Zakona. Međutim iako krv junaca i jaraca prolivena u skladu sa njihovim Zakonom nije u stvarnosti odnijela grijeh, ipak ispravno primljene s vjerom te žrtve držale su narod u saveznom odnosu sa Bogom. Isto tako, niti krštenje vodom ne može ukloniti grijeh; ali ih je to vratilo u potpuni sklad sa Božjim pripremama za Izrael.

Stoga su Židovi koji su bili prepoznali da nisu živjeli u skladu sa Bogom, iskoristili priliku da ih Ivan krsti. Simbolično perući svoje grijeha u vodi, oni su javno objavili da su namjeravali od tada živjeti u skladu sa Božjim Zakonom. Drugi, vjerski vođe, bili su licemjerni. Oni su bili sigurni u to da ako je Bog namjeravao blagosloviti ikoga od Svog naroda kod Mesijinog dolaska da bi On blagoslovio one koji su bili u skladu sa Njegovim Zakonom—*njih*. Pismoznanci, Farizeji, i Teolozi Zakona toga vremena, isto tako kao i Saduceji, svi su imali delikatno mišljenje o Ivanovom djelu. Isus je rekao da je to bilo zbog toga što su bili nesprenni pokajati se i oprati svoje grijeha, nesprenni priznati da su imali ikakve grijeha za oprati. Prema tome, kao što nisu prihvatili Ivana, jednako su tako bili nesprenni primiti Onoga čiji je Ivan bio preteča, Onoga koji je došao u stvarnosti oduzeti grijeh dajući Svoj život za Prinos za Grijeh.

KAKO SU ŽIDOVİ BILI PREMJEŠTENI OD MOJSIJA KA KRISTU

Pogani se nisu mogli pokajanjem vratiti *natrag* u odnos sa Mojsijevim Zakonom; jer oni *nikada nisu bili pod* tim Zakonom. Mojsije je bio tip Krista. Kako su Židovi bili svi kršteni u Mojsija, stoga kada je Isus zauzeo Mojsijevo mjesto, krštenje u Mojsija računalo se kao krštenje u Krista za sve koji su prihvatili Isusa kao Mesiju. Kao što je Apostol istaknuo (Djela 3:22), „Proroka poput mene od vaše braće podignut će vam Gospodin, Bog vaš. Njega slušajte u svemu što vam god reče.“ Krist je bio taj Prorok poput Mojsija, samo mnogo veći—poput njega tako što je imao biti Božjim Predstavnikom „svemu narodu,“ svijetu čovječanstva, kao što je Mojsije bio Njegov predstavnik svemu Izraelskom narodu.

Bilo koji Židov koji je bio u ispravnom odnosu sa Bogom kroz Mojsija bio je doveden u Krista pokazivanjem vjere, tako da je on bio u Kristu čim je prepoznao Krista kao većeg Mojsija i razumio da je njegovo krštenje u Mojsija u tipu značilo njegovo krštenje u Većeg Mojsija. Ukazujući na tipološki odnos Izraela s Kristom, Apostol Pavao je bio objavio da kada su oni pili iz udarene Stijene, „pili su iz duhovne stijene koja ih je pratila, a ta je Stijena bila Krist.“ Oni su u *tipu* pili iz nje. Stoga kada su u određeno vrijeme vjerni iz Izraela prihvatili Mesiju vjerom, oni su umrli u odnosu na taj tipološki odnos, i od tada su pili u *stvarnosti* iz Duhovne Stijene—Krista Isusa. Oni su došli u vitalno važan odnos sa Mesijom.

Krštenje za otpust grijeha više nije učinkovito za Židove, zato što je njihova prilika zatvorena, naime da imaju prednost ispred Neznabožaca. Sada ne postoji priprema posredstvom koje bi Židovi imali prednost doći u Krista na lakši način od bilo kojeg drugog naroda ili nacije. Kao nacija Židovi su bili ostavljeni opustošenima pet dana prije Kristovog raspeća, sve dok njihovo „dvostruko“ nemilosti ne bude bilo ispunjeno. Vidi *STUDIJE SVETOG PISMA*, Svezak 2, str. 216—228. Mi razumijemo da je posebna naklonost čak prema Židovima kao pojedincima završila tri i pol godine nakon Križa, na kraju njihovog sedamdesetog tjedna, kao što je bio prorekao Prorok Danijel. (Dan. 9:24-27.) Vidi *STUDIJE SVETOG PISMA*, Svezak 2, str. 63-71.

Apostol objašnjava (Rimljanima 11) da iako su Izraelci bili prirodne grane drveta masline, kojemu je Obećanje Abrahamu bilo korijen i Gospodin Isus Krist veće deblo, ipak je bilo došlo vrijeme kada su mnoge od tih grana bile odlomljene. Odlomljenu se granu ne može vratiti ni kojim drugačijim procesom od onoga s kojim je divlja grana mogla biti pricijepljena. Te su grane već bile odlomljene kada je Apostol ukazao na stvar u svom pismu Crkvi u Rimu. Stoga bilo koji Židov dolazeći u Krista tada bi bio pricijepljen isto kao i Poganin. On ne bi imao prednost.

NEISPRAVNO KRŠTENJE DVANAESTORICE EFEŽANA

Mi zapažamo slučaj Efežana spomenut u Djelima 19. Apolon je propovijedao u Efezu i krstio dvanaesticu braće. Međutim sam Apolon nije bio jasno obaviješten o razlici između krštenja Židova i onoga Pogana; i on ih je bio krstio Ivanovim krštenjem, koje je bilo za oprostjenje grijeha Židova protiv njihovog Saveza Zakona, uključujući i njihov kasniji grijeh odbacivanja i razapinjanja Mesije. Međutim Bog ne bi priznao to krštenje za Pogane. Pogani nikada nisu bili u saveznom odnosu s Njim.

Kada je Sv. Pavao došao u Efez i uvidio da ti ljudi nemaju niti jedan od darova Duha tada zajedničke svim vjernicima, on se je raspitao u vezi krštenja koje

su oni bili primili. Oni su odgovorili, „Ivanovim krštenjem.“ Tada je on zatražio od njih da se ponovno krste, u ime Gospodina Isusa Krista. To ih je dovelo u potpuni odnos sa Bogom, kao što je bilo s preostalim učenicima. Gospodin je vjerojatno dopustio tu pogrešku da bi Apostoli mogli imati još jasnije razumijevanje, i da bi tako istina o tome došla do nas. Sve nam to daje jasnu ideju o tome kako je Bog specifičan u svim Svojim postupcima. Postoji točno određeni način na koji mi možemo doći u savezni odnos sa Gospodinom, i On inzistira da se prizna uvjete koje se s tim ciljem u vidu mora ispuniti.

PRIRODNE GRANE ODLOMLJENE

Židovski je narod bio izgubio naklonost i zajedništvo s Bogom na duže vrijeme, razdoblje nemilosti jednako prijašnjem razdoblju njihove naklonosti—1845 godina, kao što smo pokazali u *STUDIJAMA SVETOG PISMA*. Oni su bili odrezani sa izvornog drveta masline. Ali Bog ih može „opet pricijepiti,“ kao što Apostol objavljuje. Stoga je tijekom Evanđeoskog Doba Židov imao istu prednost doći u Kristovo Tijelo kao i Poganin. Činjenica da je pojedinac Židov nije ga sprečavala od ulaska u uživanje svih prednosti Poganskih Kršćana. Jedina stvar koja je bila preprekom bio je veliki jaz predrasude i zablude o Bogu.

Židovski je narod izgubio naklonost „dok ne uđe punina Pogana.“ Mi vjerujemo da je „punina“ sada gotovo dovršena. Sv. Pavao objavljuje da će Židovi, tjelesni Izrael, ponovo zadobiti Božju naklonost. „Da po milosrđu vama [Evanđeoskoj Crkvi] iskazanom, i oni zadobiju milosrđe,“ on nam jamči. Oni će biti vraćeni kroz službu proslavljene Crkve. Kao narod lišili su se prednosti ovog Evanđeoskog Doba da im grijesi budu odneseni prihvaćanjem Krista; ali Židovi će se vratiti u naklonost pod mnogo povoljnijim uvjetima kada će biti uspostavljeno Novo uređenje—kada će primjenom zasluge Svoje žrtve Krist izvršiti pomirenje za cijeli svijet. To će uključivati grijeh Židova. Budući da je „dvostruko“ razdoblje nemilosti u kojoj su bili završilo, kako mi razumijemo, u proljeće 1878, Božja se je naklonost polagano počela očitovati Židovima, i nastaviti će se povećavati sve do njihove potpune obnove, premda njihovo odgajanje stegom još nije skroz završeno.

POSEBNE PREDNOSTI ZA TJELESNI IZRAEL

Kod uvođenja Novog Doba blagoslova Tjelesnom će Izraelu biti dano posebno mjesto i prednost; „jer se Bog ne kaje za svoje darove i poziv.“ Mi također shvaćamo, kako će im ta prednost na jedan daljnji način doći; naime, u tome što je Zakon bio manje ili više ograničenjem za njih u njihovim svakodnevnim životima kao naroda. Oni su imali manje ili više

lojalnosti Bogu, što ih je držalo odvojenima od drugih nacija. Ta posebna prednost istaknutosti u Mesijanskom Kraljevstvu, međutim, neće biti dana svima koji su Židovi po krvi; nego jedino onima koji se pokažu lojalnima Zakonu i Prorocima—onima koji su Židovi iznutra, a ne samo izvana. Svi su drugi samo Pogani. (Rim. 2:28,29)

Zemaljski dio Kraljevstva sastojat će se od Drevnih Dostojnika iz vjekova koji su prethodili Prvom Dolasku našeg Gospodina. Abel, Enoh, Noa, Abraham, Izak, Jakov, Job, i Hebrejski Proroci i drugi vjerni biti će na vlasti kao „knezovi po svoj zemlji.“ (Ps. 45:16) Ortodoksni će Židovi biti mnogo spremniji primiti blagoslov Nove Razdiobe bez oklijevanja od bilo kojeg drugog naroda. Prema tome oni će prvi dobiti blagoslov—ne zbog pristranosti s Božje strane pokazujući naklonost tom narodu, nego zbog činjenice da je On sklopio savez s njima kao potomstvom vjernog Abrahama.

KRŠTENJE U IDUĆEM DOBU

Nemamo razloga za misliti da će se to krštenje provoditi u Novoj Razdiobi. Mi nemamo Biblijskog teksta koji nam govori da će biti uvedeno tada. Ipak neće biti iznenađujuće ako će biti ponovno uspostavljeno; jer krštenje je veoma prekrasna slika posvećenja Bogu, potpunog davanja života u Njegovu službu. Ono može biti uvedeno kao simbol pranja grijeha ili kao simbol posvećenja. Mi smatramo da je najbolje ne diskutirati o onome što ne *znamo*. Mi razumijemo da je Crkva bila krštena u Krista tako što je bila krštena u Njegovu smrt; i to je krštenje, prema tome, Kršćaninu, simbol smrti. Ali ono ne treba biti simbol smrti uvijek. Taj predivan simbol može biti preinačen da označava krštenje u Kristovu obitelj, očitovanje usvojenja tog novog Oca, nasuprot starom ocu, Adamu—podizanje u novost života kroz Gospodina Isusa Krista. Ne bi trebali biti iznenađeni ako to bude bilo slučaj, ali nije mudro unaprijed špekulirati. Bolje je ostaviti te stvari i dalje nejasnima, sve dok ih Gospodin u potpunosti ne otkrije.

Ivanovo Krštenje prozvano je po njemu zato što je Ivan bio prvi koji je koristio krštenje; i on ga je, kao Kristov preteča, koristio u djelu pripreme. Ne samo Ivan i njegovi učenici, nego su također i Isus i Njegovi učenici, izvršavali to krštenje među Židovima. (Ivan 4:1-3) Taj je ritual pozivao na pokajanje i pomirenje sa Mesijom koji je trebao doći. Bilo je veoma neophodno da Isus bude prepoznat kao veliki Pomazanik; jer premda je Njegovo krštenje trebalo vratiti Židove natrag u sklad s Mojsijem, u sklad sa Zakonom, ipak ih je trebalo pripremiti da prihvate Mesiju.

Krštenje Židova nakon Pedesetnice bilo je isto—za oprostjenje grijeha; ali oni su imali optužbu protiv

sebe, osim njihovih drugih grijeha nevjernosti, raspeće Kneza Života. Mnogi su priznali svoju krivnju kada su shvatili što je bilo učinjeno. Oni su shvatili da je cijela nacija bila kriva za ono što je narod bio učinio kroz svoje vođe, prvosvećenika, podsvećenike, Sanhedrin, Pismoznance, Farizeje i Teologe Zakona.

Oni Židovi koji su bili skršena srca bez oklijevanja su pitali što da učine da umaknu osudi koja je bila na cijelom narodu. Sv. Petar je odgovorio, „Obratite se i svatko od vas neka se krsti u ime Isusa Krista da vam se oprostite grijesi i primit ćete dar, Duha Svetoga.“ U nekoj mjeri umanjujući njihov grijeh razapinjanja Mesije, on je rekao, „I sada, braćo, znam da ste ono uradili iz neznanja kao i glavari vaši; jer da su ga upoznali, ne bi Gospodina slave razapeli.“ (Djela 2:37,38; 3:13-15,17) On ih je podsjetio da su oni bili djeca obećanja; i da su oni kao Izraelci imali posebno pravo na tu pripremu koju je Bog učinio kroz Svog Pomazanog Sina, da on *najprije* mora doći k njima; i da će im njihovo pokajanje donijeti oprostjenje i uklanjanje grijeha.

Međutim, Apostol ne govori o novom uranjanju u Tijelo Kristovo koje će biti primjenjivo jedino na Pogane; jer Pogani ne mogu biti primljeni na isti način, oprostjenjem grijeha i vraćanjem u Božju naklonost pod uređenjem Židovskog Zakona pod kojim nikada nisu bili. Pogani nikada nisu sagriješili protiv Zakona; prema tome s njima se nije moglo postupiti kao i sa Židovima.

DA LI JE IVANOVO KRŠTENJE BILO KRŠĆANSKO KRŠTENJE?

Nadalje, netko je postavio pitanje, Da li je Ivanovo krštenje bilo Kršćansko Krštenje? Ako nije, kada su Kršćani počeli krštavati sa Kršćanskim krštenjem? Mi odgovaramo, Ivanovo Krštenje nije bilo Kršćansko Krštenje, nego samo krštenje za pranje grijeha, kao što smo pokazali. Samo je nekolicina od onih koje je Ivan krstio znala išta o Kristu. Stoga to nije moglo biti Kršćansko krštenje. Međutim Židovima koji bi ga prakticirali ono bi *značilo* Kršćanskim krštenjem, zato vraćajući se natrag k Mojsiju i priznajući Krista kao većeg Mojsija, oni bi tako bili premješteni u Krista nakon Pedesetnice.

Međutim Kršćansko je krštenje Poganima bilo nova stvar. Ono je simboliziralo pricijepeljivanje divljih grana masline na Izraelsko drvo masline. Bilo je to uranjanje tuđinaca u Tijelo Mesije, čineći ih suzajedničarima sa Židovima dvanaest plemena Duhovnog Izraela, čiji je potpuni broj imao biti 144,000—dvanaest tisuća iz svakog plemena. (Otkr. 2:9; 3:9; 7:1-8; 14:1-5) Oni koji su bili uzeti između Pogana bili su grane divlje masline pricijepljene na dobro drvo masline, upotpunjujući broj koji je nedostajao da popuni to Tijelo Kristovo.

TREBA LI SE KRŠTENJE U VODI OBAVLJATI DANAS?

Čini se da su neki prijatelji u dvojbi da li bilo prikladno obavljati krštenje u vodi od 1. Listopada 1914, i ako da, koje bi riječi trebale biti upotrijebljene od strane onog koji krsti prilikom uronjavanja kandidata, posebno ako je on nedavno napravio posvećenje.

Mi na to odgovaramo; kao prvo, kada će točno članstvo u Tijelu Kristovom biti napunjeno nije stvar koju smo mi u stanju jasno odrediti. Ono u što možemo biti sigurni jeste da oni koji su se predstavili do toga vremena na ispravan način da je to odgovarajuće. Kao drugo, Neki od onih koji se sada predstavljaju za uranjanje napravili su prije potpuno posvećenje; oni možda simboliziraju posvećenje koje su napravili pet, deset ili dvadeset godina ranije. Treće, Čak i ako bi smo bili sigurni da je Kristovo Tijelo sada potpuno, mi ne vidimo razlog zašto posvećenje Bogu ne bi moglo biti simbolizirano krštenjem u vodi; jer taj obred predstavlja predanje i pokop volje pojedinca u volju Gospodinovu, i to je za svakoga ispravan korak za napraviti. Mi ne možemo zamisliti drugačiji način postupanja za sve za poduzeti u Milenijskom Dobu. Razlika će biti da ih Gospodin tada neće prihvatiti za promjenu prirode, nego u Njegovu naklonost pod prednostima Obnove tadašnje Uprave—uzdizanja do savršene ljudske prirode na zemlji.

POČINAK

„Jer mi koji smo povjerovali ulazimo u počinak.“

Počinak *vjere!* Kako dražesno sladak,
Svaku kušnju i svaku bol susreće,
Podržan tom dovoljnom milošću,
Koji se pouzdaje u Njega kada mu se ne može ući u trag.

Počinak *mira!* Sa umom tako stabilnim,
Da kao što morske ptice, neuplašene,
Spavaju duboko tijekom oluje,
Moja duša može sačuvati unutarnji spokoj.

Oni koji će doći u sklad sa Božjim pripremama za svijet tijekom Milenija, koji sada sviče, biti će Kristova djeca—o Njemu se govori kao o njihovom „Vječnom Ocu“—Životodavcu. On nije Otac Evangeoske Crkve, nego njihov Stariji Brat. Oni su djeca Božja. Život koji će biti dan svijetu biti će zemaljski život, onakav kakvog je Isus predao za njih. Na njih je u 1. Kor. 15, ukazano kao na Njegove, koji postaju Njegovi, tijekom Njegove tisućugodišnje prisutnosti.

Prijevod Opće Verzije je nejasan. Redak 23 trebao bi glasiti, „Ali svatko svojim redom: prvine Krist; potom oni koji su Kristovi o njegovoj prisutnosti“—tijekom Njegove Parousie, tisućugodišnje Kristove vladavine. „Potom—svršetak; kad [Krist] preda kraljevstvo Bogu i Ocu,“ „da bude Bog sve u svemu.“ (Reci 24-28) Svi od obnovljenog svijeta pripadat će sveopćoj Kristovoj obitelji. Isus Ženik i Crkva Njegova Nevjesta imati će obnovljenu ljudsku obitelj kao svoju djecu na zemaljskom nivou postojanja. Čovječanstvo će svojim posvećenjem sebe postati Kristovom djecom. Očeva volja za njih neće biti duhovna priroda, nego ljudska obnova svega što je bilo izgubljeno u Adamu.

Iz svih tih razloga mi ne smatramo ispravnim da bi smo trebali praviti ikakve promjene bilo u simbolu krštenja bilo u riječima koje su korištene u povezanosti s njime. Mi to smatramo prikladnom slikom posvećenja Bogu i Njegovoj službi na kojem god nivou postojanja pojedinac mogao provesti vječnost, bilo na duhovnom ili zemaljskom.

Počinak *ljubavi!* Kojeg li svetog blaženstva,
Da je On moj, i ja Njegov!
To zaslađuje svaku gorcu čašu,
Zapovijeda mojim suznim očima da pogledaju;

Zadovoljava moje gladno srce,
I čini ovaj život dijelom Neba;
O; blagoslovljeni počinak *vjere* i *mira*,
O; počinak *ljubavi* koji nikada neće proći.

GERTRUDE W. SEIBERT.

ISKUŠENJA OSOBITA ZA NOVO STVORENJE

„Ta nemamo takva Velikog svećenika koji ne bi mogao biti supatnik u našim slabostima, nego poput nas iskušavana svime, osim grijehom. Pristupajmo dakle smjelo Prijestolju milosti da primimo milosrđe i milost nađemo za pomoć u pravi čas!“ (Hebr. 4:15,16)

U SVOM predavanju, kako ga je iznio u ovaj Poslanici, Apostol Pavao je vodio svoje slušatelje do toga da shvate da premda Gospodin Isus nije bio svećenik po Židovskom uređenju, nije bio pripadnikom Levijevog plemena, da je On ipak bio Svećenik po posebnoj Božanskoj pripremi. On je ušao u Svoju svećeničku službu u vrijeme kada je bio začet

i pomazan Svetim Duhom, kada ga je Ivan bio krstio. Njegovo djelo kao Prvosvećenika i dalje se nastavlja, i neće se završiti sve do kraja Njegove tisućugodišnje vladavine. On je sada Svećenik na najvišem nivou, Božanskom nivou postojanja. Premda je kod svog uskrsnuća On postao tako velikim, tako visoko uzvišenim iznad čovječanstva, ipak taj veliki

Prvosvećenik, najviši od svih u Kući Sinova, Onaj je koji može biti supatnik sa našim ljudskim slabostima. On shvaća našu nesavršenost, naše kušnje, naše poteškoće; jer u danima Svog tijela On je imao slične kušnje, slične poteškoće.

Postavlja se pitanje, Kako je Isus mogao imati istu vrstu poteškoća koje imaju majke? Kako je On mogao biti svime iskušavan kao *majka*? On nikada nije bio majkom. Kako je On mogao biti iskušavan kao otac? On nikada nije bio ocem. Kako je On mogao biti iskušavan kao pijanica, ili na mnoge druge načine kao što je iskušavano palo čovječanstvo, kada je *On bio savršen*?

Mi odgovaramo, Apostol ne ukazuje na iskušenja *palog* čovječanstva. On kaže, „nego poput nas iskušavana svime.“ On govori o Novim Stvorenjima. Mi ne znamo da je ikakvo iskušenje došlo našem Gospodinu izuzev onih koja su mu došla kao Novom Stvorenju. On je bio iskušan kao što smo iskušavani mi kao Nova Stvorenja u Kristu. On nije bio podložan svakom iskušenju koje nas napada od palih sklonosti, želja i težnji, koja dolaze na nas kao članove iskvarene Adamske rase. To nisu iskušenja Novog Stvorenja. Oni koji su se unovačili pod Jehovinu zastavu trebali bi ljubiti pravednost i mrziti bezakonje. To je bio um našeg Gospodina.

Tko god u svojim mislima ljubi ono što je pogrešno i odobrava to daje dokaz da nema Kristov um, pa ga se s toga ne bi moglo s pravom smatrati da pripada jednome od klase „nas“ na koju je ovdje ukazano, s obzirom da njegova iskušenja ne bi bila poput onih koja imaju duhom začeta Nova Stvorenja, poput onih koja je Isus imao. Oni koji su prethodno živjeli u grijehu trebali bi u dovoljnoj mjeri znati za njegove nepoželjnosti. Oni koji su činili grijeh trebali bi imati zadovoljavajuć dokaz njegove nesvete prirode, njegovih pogubnih i razornih učinaka. Stoga mi koji smo pobjegli od grijeha i došli u Božju obitelj više se ne želimo vratiti u njegovo ropstvo, poput psa na svoju bljuvotinu ili krmače da se valjamo u blatu. To uopće nisu naša iskušenja. Naša su iskušenja mnogo podmuklija.

ISKUŠENJA DA POSTANEMO SEBIČNI

Osvrnemo li se na život našeg Gospodina nakon Njegovog krštenja na Jordanu, mi vidimo kako je on bio iskušavan. Jedno od Njegovih iskušenja bilo je s obzirom na korištenje Njegove od Boga mu dane moći. On je bio veoma gladan, i bio je na mjestu gdje se nije moglo lako nabaviti hranu. Protivnik Mu je predložio da upotrijebi Svoju čudotvornu moć i da si stvori hranu zapovijedajući kamenju da postane kruhom. On je to mogao učiniti; jer mi se sjećamo kako je u više od jednog navrata On čudesno stvorio hranu da nahrani mnoštva, a jednom drugom prilikom je pretvorio vodu u najprobranije vino. Međutim ovom

je prilikom On odbio upotrijebiti tu moć da zadovolji Svoj vlastiti apetit. Duh odanosti Ocu vodio ga je u pustinju da se moli, duboko razmišlja i proučava Božju Riječ, pripremajući se za početak svoje žrtvene službe.

Mi nemamo moć da pretvorimo kamenje u kruh ili vodu u vino. Ali mi imamo izvjesne prednosti i mogućnosti; na primjer, priliku da govorimo u ime Gospodinovo i da pričamo o Njegovoj dobroti i o Njegovom predivnom Planu za ljudsko spasenje. Sve su to prednosti za nas koji slijedimo Isusa. Iskušenje kod toga je da te stvari radimo za našu vlastitu posebnu pogodnost. Na primjer, mi možemo započeti objavljivati Istinu sa razmišljanjem da postignemo veliku čast ili veliku plaću. To iskušenje često dolazi onima koji su Božji službenici—da koriste tu Božju vlast i Istinu za osobno uzdizanje. Kada bi bilo tko u bilo kojoj mjeri činio te stvari do te bi mjere padao u iskušenje.

Daljnji način na koji je Isus bio iskušan bila je sugestija da se baci sa vrha Hrama, i da tako skrene pažnju svih ljudi na sebe. Taj bi čin dokazao da On posjeduje nadljudsku moć i izgleda da bi podrazumijevalo da je On bio pod posebnom Božjom zaštitom. On bi tako napravio nevjerovatnu demonstraciju Sebe i bio bi smatran velikim. Protivnik, vjeran svojim uobičajenim metodama, pogrešno je primijenio Sveto Pismo, nastojeći uvjeriti Gospodara da ga je Bog obećao zaštititi upravo u takvoj situaciji, da bi Ga podupro da ne zapne Svojom nogom o kamen. Međutim Isus je premostio to pogrešno tumačenje Svetog Pisma, i odgovorio je, „Pisano je: Ne iskušavaj Gospoda, svog Boga.“ On je odbio iskušati Boga, da Ga ispita kroz pogrešnu primjenu Njegovog obećanja. Pisana je Riječ bila Njegovim utočištem i snagom u svakom iskušenju.

Tako su neki Kristovi učenici iskušavani da rade stvari u duhu lude hrabrosti, nadajući se da će ih Bog zaštititi od zlih rezultata pravca postupanja koji bi bio suprotan zakonima prirode ili da ih spasi od posljedica koje bi bile prirodan rezultat izvjesnih postupaka. To bi bila drskost od strane Božjeg djeteta. Tako postupati bilo bi kao da kažemo, „Bog će *me* zaštititi, On neće dozvoliti da *mi* se naudi.“ Usuditi se činiti stvari za koje nas Bog nikada nije bio ovlastio u Svojoj Riječi, i onda očekivati čudo da spriječi zlo kao posljedicu, u potpunosti je pogrešno i neopravdano. Ako bi se usudili izaći van na hladnoću ili na olujno vrijeme neispravno obučeni, kada to nije potrebno, i tako riskiramo da obolimo, mi bi radili pogrešnu i neopravdanu stvar. Naša tijela pripadaju Gospodinu i mi nemamo pravo čini bilo što što je nepotrebno a što bi bilo rizikom da se ozlijedimo ili poginemo. Jedino bi *dužnost* ili *potreba* bili izgovor za takav pravac postupanja.

ISKUŠENJA DA NAPRAVIMO KOMPROMIS

Daljnje iskušenje koje je bilo stavljeno pred našeg Gospodina bilo je da pogleda sva Kraljevstva svijeta, i zatim mu je bilo zajamčeno da će mu sva ona biti dana da vlada njima, bez da se mora podvrgavati patnji, bez da poduzima bolan pravac postupanja kojeg je za njega bio označio Bog, ako samo padne ničice i pokloni se Sotoni, priznajući njegovu vlast umjesto Jehovinu. Sotonine su riječi podrazumijevale da on ne bi zahtijevao takvu patnju i žrtvu kao što je *Bog* zahtijevao; da ako Isus samo bude surađivao s njim, sve će teći glatko i uspješno. Naš je dragi Gospodin odgovorio, „Odlazi Sotono, jer stoji napisano, „Gospoda, tvog Boga, obožavaj i njemu jedinom služi.“ Tako je Protivnik u svakom pogledu bio osujećen. Isus je imao Riječ Božju kao bojnu opremu, i bio je zaštićen od svakog napada.

Takva iskušenja mogu doći i *nama*. Mi bi smo mogli dobiti sugestije da ako samo ne bi smo imali toliko uskogrudne poglede, nego ako bi smo surađivali u nekoj mjeri sa svijetom i njegovim duhom, bolje bi nam išlo i imali bi smo veći utjecaj na ljude. To je bio Protivnikov argument Gospodar: „Surađuj sa mnom, i mi ćemo dovesti cijeli svijet tamo gdje ćeš mu moći dati veće blagoslove.“ Ali Isus nije htio skrenuti s Očeva puta. Iskušenja i sugestije te vrste često dolaze Gospodinovom narodu. Mi se bojimo da su mnogi od onih koji izjavljuju da su Njegovi sljedbenici napravili kompromis sa svijetom i Protivnikom. Upravo su crkveni sistemi upali u tu Đavolsku zamku. To je zacijelo bila smrtna i skupa pogreška. Iskušenja i sugestije te vrste dolaze često Gospodinovom narodu.

ISKUŠENJA DA SE OSVEĆUJEMO

Mi također imamo iskušenja da vratimo zlo za zlo i uvredu za uvredu. Naš je Gospodin baš tako bio iskušan neposredno pred svoje raspeće. Kada je bio predan glavnim svećenicima i doveden pred Židovski Sanhedrin, On ih nije ponižavao, kao što je mogao učiniti. Isus je tada mogao prvosvećenika izvrći vrlo oštroj kritici; On je mogao iskreno izreći oštre

primjedbe o prvosvećenikovom karakteru. Sa sposobnošću rječitosti koju je On imao, On je mogao napraviti veliko komešanje. Vjerojatno je osjećao poticaj u tom pravcu, ali On je zadržao Svoj mir, i dozvolio je da bude vođen kao janje na klanje. I tako mi imamo iskušenja slične vrste—iskkušenja da vratimo zlo za zlo, da se osvećujemo ljudima, da im damo ono što zaslužuju.

NAŠE PRIJESTOLJE MILOSRĐA

Kada uvidimo da nismo uvijek uspješni u odupiranju tim iskušenjima, mi trebamo imati na umu da imamo Prijestolje Milosti, ka kojemu možemo doći i naći milosrđe i milost za pomoć u pravo vrijeme. Mi možemo doći našem Prvosvećeniku. Prvosvećenik je u staro doba imao veoma visok i častan položaj. Naš je Prvosvećenik daleko više visoko uzvišen. Uzimajući to u obzir, mogli bi smo isprva biti skloni razmišljati o njemu kao o vrlo strogom, ne tako lako pristupačnom. Međutim Apostol kaže da mi moramo imati na umu da je On naš Spasitelj, Onaj koji je umro za nas; i da premda je On tako uvelike uzvišen i da sjedi na Prijestolju Slave, da je Njegovo Prijestolje također i Prijestolje Milosrđa.

Dolazak k Spasiteljevom Prijestolju nije isto što i dolazak izravno Očevom Prijestolju. Jehovino Prijestolje je Prijestolje *Pravde*, ali Isusovo Prijestolje je Prijestolje *Milosrđa*. Tu možemo dobiti milosrđe ako nismo uspjeli zadovoljiti najuzvišeniji standard. Mi moramo imati na umu da naš milosrdni Prvosvećenik upravo zna koju vrstu kušnji mi imamo. Ako smo *pokušali dati najbolje od sebe*, i ipak pali, On zna kako se zauzeti za nas i biti veoma suosjećajan. Mi moramo imati na umu da to Prijestolje Milosrđa baš zato postoji—da nam se ukaže milosrđe.

Prema tome kada shvaćamo da je Gospodin za nas u našim iskušenjima i kušnjama kada vidi naše gorljive borbe i nastojanja, to nas čini snažnijima drugi puta. „On zna, i ljubi, i brine.“ Prema tome nikada ne bi trebali biti obeshrabreni, nego uvijek iznova Mu dolaziti, imajući na umu da On nikada nije umoran od našeg dolaženja i da nas On neće ostaviti bez pomoći.

BRODOLOM NA MALTI

—5 Studeni—Djela 27:38-44—

SV. PAVAO ČOVJEK MEĐU LJUDIMA—NJEGOV PRIMJER UVIJE VRIJEDAN OPONAŠANJA—NJEGOVA PREOBRAZBA KARAKTERA SVJEDOČANSTVO MOĆI BOŽJE—NJEGOVA HRABROST TIJEKOM OLUJE—NJEGOVO OSUJEĆIVANJE PLANA MOREPLOVACA DA NAPUSTE BROD—NJEGOV UTJECAJ NA STOTNIKA—NJEGOVA ISKUSTVA NA OTOKU.

„Jahve izbavlja duše slugu svojih, i neće platiti tko god se njemu utječe.“ (Psa. 34:22)

NAŠA PROUČAVANJA za tekuću godinu pokazuju nam Sv. Pavla iz različitih uglova—netrpeljivi progonitelj; ponizni pokajnik koji vapi, „Gospodine, što hoćeš da ja činim?“; hrabri svjedok za Istinu među

svojim vlastitim narodom; samopožrtvovni misionar u stranim zemljama. Zapazili smo njegovo ponašanje u prisutnosti kraljeva i plemića. Divili smo se njegovoj hrabrosti u prisutnosti opasnosti kada je putovao u

Rim kao zatvorenik. Danas ga gledamo kao čovjeka među ljudima u kontaktu sa dužnostima života i usred velike katastrofe—brodoloma.

Od vremena kada je postao sljedbenikom Gospodina Isusa Krista, ponašanje Sv. Pavla bilo je plemenito, ponizno, pobožno, vjerno, odano, svetački, dostojno oponašanja od svih sljedbenika Gospodara. Preobrazba koja se je dogodila u Sv. Pavlu moguća je u svima koji imaju uho da čuju i koji primaju Evandeosku Poruku u dobra i poštena srca. Takva je preobrazba sama po sebi svjedočanstvo Božje snage—stvarnosti Biblijske religije. Kakav bi smo promijenjeni svijet mi bili kada bi se cijelo čovječanstvo podvrgnulo takvoj preobrazbi!

Ali nemaju svi stanje srca da bi se na njih tako utjecalo, da bi tako bili privučeni Evanđeljem. Nekima će trebati snažna Mesijina mišica—biti će im potreban autoritet i sila Milenijskog Kraljevstva—da ih dovede u podložnost i pokaže im prednosti ispravnog nad pogrešnim. Hvala Bogu da se s vjerom možemo moliti, „Dođi kraljevstvo tvoje! Neka bude volja tvoja na zemlji kako je u nebu“! očekujući skorašnje ostvarenje.

HRABRI SVOJE DRUGOVE

Jureći pred olujom četrnaest dana i noći, brod je konačno dostigao mjesto na kojem su uši mornara u noći uhvatile zvuk površine, samo nisu znali gdje je. Tada su bacili četiri sidra sa krme broda, i čekali su da svane.

U to je vrijeme Sv. Pavao, Židovski zatvorenik, ustao, poštovan od svih na brodu; jer je Bog bio s njim. Tijekom cijele oluje gotovo su svi osim Apostola izgubili hrabrost i nadu; i njegov radostan stav bio je zbog njegove podložnosti Božjoj volji i dijelom zbog činjenice da mu je u Gospodin u viziji bio pokazao da će on propovijedati u Rimu, i da će se zbog njega Božanska providnost pobrinuti za svaki život na brodu. Srce koje je u miru s Bogom i poučeno kroz Njegovu riječ pripremljeno je za što god moglo doći radost ili žalost.

Apostol je potaknuo svoje drugove da se oraspolože. On ih je podsjetio na viziju, i zajamčio im svoju apsolutnu vjeru u nju. Zatim ih je potaknuo da uzmu hrane kako bi bili osnaženi za napore idućeg dana. Njegovo raspoloženje i njegov primjer bili su zarazni. Kao što je svjetlost Gospodnja bila njegov mir i radost, tako je on pak bio svjetlo brodu i utjeha onima na njemu. On je pokazao primjerom ono što je naučavao—da bi Božji narod trebao činiti dobro svima dok imaju prilike za to, posebno Kućanstvu Vjere. On je bio utjelovio svoje vlastite riječi Korintskoj Crkvi: „On nas tješi u svakoj našoj nevolji da bismo i mi sve koji su u nevolji mogli tješiti onom utjehom kojom nas same tješi Bog.“ (Gal. 6:10; 2. Kor. 1:4)

UMAKNULI BRODOLOMU

S jutarnjim svjetlom uočili su obalu i mali zaljev koji je sada poznat kao Zaljev Sv. Pavla na Otoku Malti, koji se je tada zvao Melita. Moreplovci su odsjekli sidra, podigli jedra i nastojali dovesti brod do žala. Ali prije nego su stigli do obale nasukali su se na djelomično potopljenu obalu blata; prednji je dio ostati čvrsto stajati, a valovi su počeli razbijati na komade zadnji dio; jer na tom su se mjestu susretale dvije morske struje. Noću su bili spušteni čamci za spasavanje, zato što su moreplovci pokušali tajno napustiti brod. Sv. Pavao je prekorio to. Uočivši očiglednu namjeru moreplovaca da umaknu u malom čamcu, on je prenio činjenice stotniku i ukazao na potrebu da sve bude u skladu sa razumnim mjerama opreza kako bi se osiguralo ispunjenje Božanskog obećanja.

Tako bi svi mi trebali razumjeti da i mi moramo učiniti svoj dio u ostvarivanju milostivih Božjih obećanja. U povezanosti sa stvarima ovog života On je obećao da će nam kruh i voda biti osigurani. Ali to ne podrazumijeva da ćemo zanemariti razumne prilike da si ih osiguramo. On nam je obećao sudjelovati u dolazećem Mesijanskom Kraljevstvu. Međutim na nama je da potvrdimo svoj poziv i izbor. Bog je skroz sposoban i spreman izvršiti sav Svoj dio u povezanosti sa svakom stvari; ali za našu je korist to što nas On poziva da pokažemo našu vjeru našim djelima—surađujući s Njim na različite načine.

Uvidjevši da se samo plivajući ili plutajući na olupini može doći do obale, vojnici su predložili ubiti zarobljenike; jer pod Rimskim zakonom oni su odgovarali svojim životima za sigurnost onih koji su im bili povjereni. Međutim stotnik je naučio cijeniti Apostola, i zbog njega je poštedio sve zatvorenike, nesumnjivo se prisjećajući vizije koja ih je sve nadahnula sa nadom i hrabrošću koja ih je dovela tako daleko do sigurnosti. Ispostavilo se je baš kako je Sv. Pavao preorekao—da je svaki ljudski život bio pošteden, ali da je sam brod bio izgubljen zajedno sa svojim teretom.

Tu je bila pružena friška prilika za iskazati čast Evandeoskoj Poruci; jer Sv. Pavao je ubrzo ustanovio da je otac upravitelja bio bolestan, i on je čudesno izliječio čovjeka i druge bolesne ljude na otoku. Tako se je spoznaja o Kristu i Njegovom službeniku proširila posvuda u značajnoj mjeri, iako barem koliko mi znamo Apostol nije pokušao propovijedati Evandeosku Poruku, niti svojim drugovima na brodu ili ljudima na otoku. Očito ih nije smatrao „dobrom zemljom“ da u nju zasije sjeme Kraljevstva—nije smatrao da su od onih koje Gospodin Bog poziva da budu klasom Nevjeste koji su sada izabirani i ispitivani. Nedvojbeno će im se njihova iskustva pokazati korisnima u stanovito vrijeme kada će

proslavljeni Krist privući sve ljude k Sebi (Ivan 12:32), darujući im blagoslovljene prilike za spoznaju, za blagoslov i za Obnovu. (Djela 3:19-23).

Mi zapažamo da Apostol nije bio sklon uzbuđivati misli ljudi, nego da je prakticirao iste Evanđeoske metode kojima ga je Gospodar poučio; naime, izračunati trošak učenja, i onda, i ako si spreman platiti cijenu, uzeti križ i slijediti Gospodina. Ako bi se, Gospodarevu metodu za sakupljanje Njegovog naroda iz svijeta (Mat. 16:24; Luka 14:27-33), i dalje slijedilo, bilo bi daleko manje nominalnih Kršćana; ali mi vjerujemo da ne bi bio manji broj istinskih.

Vrijeme za dovođenje svijeta još nije došlo. Stoga se Gospodar nije molio za svijet, nego za one koje mu je Otac dao iz svijeta. Njegove su riječi bile: „Ja za njih molim; ne molim za svijet, nego za one koje si mi dao jer su tvoji...Ne molim samo za ove nego i za one koji će na njihovu riječ vjerovati u mene: da svi budu jedno kao što ti, Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu da svijet uzvjeruje da si me ti poslao.“ (Ivan 17:9,20,21) Sakupljanje izabranih je pod nepovoljnim uvjetima, što će ih potpuno ispitati, učiniti njihov put toliko uskim da će ga nekolicina pronaći, a još će ih manje napredovati na njemu. Međutim kada Božje određeno vrijeme za bavljenje sa svijetom dođe, sile Nebesa i zemlje surađivat će sa proslavljenom Crkvom

i učiniti Evanđelje toliko jasnim da putnici, premda ljudi, njime neće lutati. (Iza. 35:8-10).

Barem koliko zapis pokazuje, Apostol i njegovi pratioci nisu vršili misionarsko djelo među barbarima na otoku na kojeg su se bili nasukali, niti među vojnicima i moreplovcima koji su bili njihovi pratioci tijekom te zime. Oni tamo nisu osnovali Crkvu. Prema tome mi možemo sa sigurnošću pretpostaviti da oni nisu našli uha za slušanje. Pouka za nas iz te činjenice trebala bi biti da mi ne trebamo očekivati obraćenje svijeta niti bilo što slično tome. Nego da trebamo očekivati da će Gospodin pronaći sa Istinom dovoljan broj da popuni izabranu Crkvu, i tada će, sa moći i autoritetom Kraljevstva, uspostaviti pravednost i prouzročiti da spoznaja o Njemu ispuni zemlju i blagosloviti cijeli svijet, kroz Krista. (Gal. 3:8,16,29).

„Kada bjesne oluje života,
Divlje oluje na moru i na kopnu,
Ja ću tražiti mjesto utočišta
U sjeni Božje ruke.

„Stoga dok ovdje nosim križ,
Susrećući oluje i divlje valovlje,
Isus se brine za moju dušu:
Ništa ne može nauditi djetetu Njegovog Oca.“

SNAGA VOLJE—SAMOSVLADAVANJE

—12 Studeni—Rim. 14:13-15:3—

ZLA NEUMJERENOSTI—OGRANIČENJE SLOBODE ZBOG DRUGIH—RIJEČ UPOZORENJA S OBZIROM
NA TUMAČENJE SVETOG PISMA—SAMOODRICANJE ZBOG KRISTA—VJERA NASUPROT OSUDI—
PRIMJENA KRALJEVSKOG ZAKONA LJUBAVI.

„Dobro je ne jesti mesa i ne piti vina i ne uzimati ništa o što se tvoj brat spotiče.“ (redak 21)

MEĐUNARODNI ODBOR Nedjeljne škole nadalje zahtjeva od Kršćanskog puka općenito da razmotre zla neumjerenosti i važnost umjerenosti u svemu od strane od onih koji tvrde da su pobožni. Takve se pouke čine tim više važnijima kada uvidimo kako su žurba, guranje, jurnjava, trošenje nervoze što karakterizira naše vrijeme izgleda uzrok živčanih i mentalnih poremećaja i produživanje liste poludjelih.

Zasigurno nitko tko tvrdi da je dobronamjerman u srcu i da ima zdravo prosuđivanje ne bi mogao moguće zagovarati ili ohrabrivati neumjerenost, shvaćajući da je to plodan uzrok zločina, izopačenosti, nemoralna, itd. Zadovoljstvo nam je zapaziti širenje mjesnih zakona i potpune zabrane u tim Sjedinjenim Državama i drugdje—ne jer su takva ograničenja najuzvišeniji ideali slobode, nego da su oni koji vole slobodu spremni sudjelovati u ropstvu ograničenja zbog njihovih sugrađana kojima je kao što je svima poznato potpuna sloboda štetna.

Bilo zbog klimatskih varijacija ili pak financijskih i društvenih promjena objašnjava činjenicu što je u

danima našeg Gospodina i Apostola postojala manja sklonost prema pijanstvu nego što je to danas; i vjerojatno iz tog razloga Sveto Pismo ima manje toga za reći što se tiče tog poroka, koji je jedan od najvećih zala našeg vremena.

Međutim nijedna mjera interesa za pitanje umjerenosti ne bi nam trebala dati slobodu da u Božanskoj Riječi čitamo ono što njeni pisci nisu namjeravali reći, iako mi možemo izvući iz nje dovoljno ispravnih zaključaka. Prije svega, mi moramo uzeti pouku koja nam je bila pružena kad ju nađemo. Današnja je Pouka dio Apostolove rasprave o zakonu i slobodi, običajima i savjesti, pitanjima koja su bila istaknutima u vrijeme pisanja. Sa svojom uobičajenom jedrinom Sv. Pavao obilježava stazu ispravnog Kršćanskog vladanja, u skladu sa drugom velikom zapovijedi Božanskog Zakona—„Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe.“ Premda pouka može biti primijenjena u jednoj mjeri na svako inteligentno biće, ipak striktno, osobito, naročito, primjenjuje se na svakog posvećenog člana Kristove Crkve.

VAŽNOST SILNE MOĆI VOLJE

Svi ljudi imaju volju; i važno je da ju svi nauče koristiti. Ono si što želiš! Bezvoljni, lijeni, nisu uistinu muškarci i žene. Da bi bio heroj u borbi pojedinac mora imati snažnu volju; i srazmjerno njenoj ispravnosti biti će utjecaj i vrijednost osobnosti. Djecu ne bi trebalo odgajati da nemaju volju, već, baš naprotiv, da imaju volju podloženu ispravnim vladarima i vodičima života—roditeljima, zemaljskim učiteljima, i kasnije, Božanskoj volji.

U našoj se Pouci Apostol obraća onima koji pokoravaju svoju volju Gospodinu—onima koji su prihvatili Božansku volju umjesto vlastite. Najplemenitiji i najbolji među Božjim narodom su oni sa željeznom voljom, koju su oni u potpunosti podložili vodstvu i usmjeravanju Gospodnjem—kroz Bibliju, Sveti Duh i Božanske providnosti. „Otac traži da ga takvi štiju u duhu i istini.“

Neki su rođeni sa snažnom voljom; drugi su prirodno prilično slaboumni. U svijetu ovi zadnji potonu ili plivaju, preživljavaju ili propadaju, u životnim preokretima, često upravljanim zakonom ponude i potražnje i preživljavanja najprikladnijih. Nejednakosti rođenja često su naglašene životnim iskustvima, i često katastrofalno. Neki od onih sa jakim voljama postanu trgovački knezovi, menadžeri velikih poduzeća, itd.; drugi postanu lopovima, razbojnicima, itd.—ishod u velikoj mjeri ovisi o slučajnim okolnostima.

Jedini siguran put za bilo kojeg mornara na olujnom moru života je uzeti sa sobom na brod velikog Kormilara, Gospodina Isusa Krista. Dok će nas On vjerojatno rijetko voditi u luku zemaljskih bogatstava ili zemaljske popularnosti, ipak On će nas, ako je to dopušteno, dovesti sigurno do željene luke. Pod tim Kormilarom ljudska je volja poput snažnog broda sa jakim jedrima ili snažnim motorom. Što je veća moć, veći je kapacitet i korisniji. Pravi Kormilar ne samo da će nas sigurno voditi preko stijena katastrofa i sprudi grijeha, nego će nas dovesti u luku života, radosti, mira i Božanskog zajedništva.

Ne trebaju samo oni sa snažnom voljom ovog velikog Kormilara. Oni sa slabašnom voljom trebaju ga podjednako; jer iako oni možda neće trčati na stijene sa istim stupnjem snage, i tako napraviti jednako loš brodolom, ipak je vrlo vjerojatno da će biti uhvaćeni na sprudi grijeha i, na besmislen način, ne postići ništa vrijedno u životu.

NOVA STVORENJA U KRISTU ISUSU

Oni koji tijekom ovog Evanđeoskog Doba naprave potpuno predanje svojih volja Gospodinu i zauzvrat prime začecé Svetim Duhom Biblijski su nazvani Novim Stvorenjima u Kristu. (2. Kor. 5:17) Njihove

su volje dovedene u podložnost Božjoj volji. Obećano je da će pouke Njegove Riječi i sva životna iskustva pod Božanskom skrbi raditi za njihovo dobro—da ojačaju njihovi volju ako je slaba, učiniti ih ispravno gibkijima ako su previše kruti, i u konačnici napraviti od njih najbolje što je moguće u ovom sadašnjem životu i pripremiti ih za život koji dolazi.

Sv. Pavao se je u današnjoj Pouci obratio takvima. Oni su potaknuti ne suditi braći u smislu osuđivanja, nego da umjesto toga sude sebe, kritiziraju sebe, čine sebe sjajnim svjetlima, i da tako pomognu braći stavljajući pred njih i pred svijet plemeniti primjer. Prije ili kasnije svi će morati položiti račun Gospodinu. Prema tome naše osuđivanje drugih je nepotrebno. Stoga ako smo osuđivali ili kritizirali jedni druge u prošlosti, mi bi smo trebali izbjegavati činiti to u budućnosti i trebali bi smo kritizirati jedino sami sebe—naše riječi, naše postupke, naše misli—da ništa u nama ne stavlja kamen spoticanja na put drugome.

Ceremonijalno čista ili nečista hrana ništa ne znači Kršćaninu, koji je oslobođen od svega zakona izuzev Zakona Ljubavi. Međutim taj Božanski Zakon kontrolira, i zabranjuje nam spoticati ili čak žalostiti brata koji je manje ili više obaviješten od nas. Kako bi onaj koji je kontroliran ljubavlju mogao bilo jesti, piti, postupati ili govoriti na način koji bi uzrokovao štetu drugome? Dobro je imati slobodu, ali nemojmo ju koristiti tako da naudimo drugima koji su manje napredniji od nas.

Poziv Evanđeoskog Doba je u sunasljedstvo s Kristom u Njegovom Milenijskom Kraljevstvu. Oni koji su tako pozvani nisu u ropstvu Židovskog Zakona, nego imaju veću slobodu u Kristu. Želimo li time reći kako se prednost našeg odnosa s Gospodinom kao prospektivnih nasljednika Kraljevstva sastoji prvenstveno od slobode da jedemo i pijemo što nam je po volji? Zsigurno ne! To su samo manje prednosti našeg blagoslovljenog odnosa prema Kristu i Kraljevstvu. Naš se glavni blagoslov sastoji u našem opravdanju i miru i radosti u Svetom Duhu.

Cijenimo te naše glavne blagoslove i prednosti sadašnjeg vremena; jer čineći to biti ćemo po volji Bogu, i ljudi će također odobravati naše vladanje. Stoga, idimo za stvarima koje doprinose miru, i stvarima s kojima možemo izgrađivati jedni druge. Nemojmo čak riskirati nauditi Stvari Pravednosti i djelu Božje milosti u drugima koristeći naše slobode na način suprotan njihovoj dobrobiti. Umjesto toga računajmo prednošću poništiti naša prava, ako tako možemo proslaviti Boga i blagosloviti naše bližnje.

VJERA NASUPROT OSUDI

„Imaš li ti vjeru? Imaj je za sebe pred Bogom.“ Odnosno, naše izvanjsko vladanje ne mora nužno pokazivati svu dubinu naše spoznaje, vjere i slobode.

Bog poznaje srce. On vidi naš napredak; i više ćemo Mu ugoditi ako zbog braće ne izjavljujemo sve naše slobode u vrijeme i na mjestu gdje bi se spoznaja mogla pokazati štetnom drugima iz Njegove drage obitelji.

Apostol nastavlja isticati da bi smo ako smo kritični u preispitivanju našeg vlastitog vladanja i naših motiva mogli pronaći u nama nešto što je veoma slično onome što smo skloni kritizirati u drugima, iako možda u odnosu na drugu temu. (*Redak 22*) Na primjer, tko god sudi drugome tvrdi, ili zaključuje da je vladanje drugoga nadahnuto ponosom, ambicijom, itd. Okrene li svoje kritiziranje na sebe, mogao bi pronaći nešto iste vrste u svom vlastitom srcu. Tko god zaključuje da je njegov bližnji klevetnik i osuđuje bližnjega za to trebao bi okrenuti svoju kritiku prema sebi, kako bi vidio jesu li njegove riječi uvijek iznad prijekora—nikada na klevetnika. Sretan je i blagoslovljen onaj tko nakon pažljivog samoispitivanja nalazi sebe u potpunosti bez grešaka koje razabire kod drugih. Takvi su iznimni karakteri.

Sa pogrešnom idejom na umu, Apostolove riječi u *Retku 23* zvuče iznimno oštro. Mnogim umovima koji se naprežu pod obmanama Mračnih Vjekova prenesena je ideja da tko god onečisti svoju savjest jedući hranu za koju on pogrešno misli da je nečista da bi time bio poslan u vječne muke. Međutim takva misao nije bila na umu Apostolu, niti bi je se moglo ispravno razumjeti u njegovim riječima. On tamo naglašava činjenicu da bi bilo koja osoba jedući meso, koliko god čisto, ali misleći da to čini radi grijeh, kao posljedica bila pod osudom jer je prekršila svoju savjest, svoju prosudbu Gospodinove volje; i da bi ta osuda savjesti djelovala kao prepreka između njega i Gospodina, koji sudi srca a ne samo izvanjsko vladanje. Takvo bi otuđenje moglo na koncu voditi ka gubitku velike Nagrade našeg Uzvišenog Poziva, i tako voditi u Veliko Mnoštvo ili moguće u Drugu Smrt.

PRAKTIČNA PRIMJENA NAČELA

Apostol objašnjava zašto bi došlo do takve osude, govoreći, „jer to nije iz vjere“—nije u skladu sa njegovom savješću; a što god nije u skladu sa vjerom i savješću je grijeh.

Primjena tog načela na pitanje korištenja ili ne spornih alkoholnih pića bilo bi zasigurno korisno

ZANIMLJIVA PITANJA U VEZI TIPOLOGIJE TIP SNAŽNIJA RIJEČ OD SIMBOLA ILI SLIKE

PITANJE—Koja je razlika između riječi „tip“, „simbol“, i „slika“?

Odgovor—Postoji veoma snažna veza između tih riječi. Nekim bi ljudima one sve značile isto; za druge bi postojale male razlike u značenju. Tip je simbol, i

svima od Božjeg naroda. Tko god koristi ta pića a vjeruje da je njihovo korištenje grijeh vrši nasilje nad svojom savješću. Tko ih god koristi sa potpunom spoznajom da će drugi time biti pogođen nepovoljno krši Zakon Ljubavi—„Ljubi svog bližnjeg kao samog sebe.“ U naše vrijeme to postaje tim važnije kao nikada prije, jer je danas pitanje savjesti kad se radi o korištenju spornih alkoholnih pića izraženije nego ikada prije.

U Kristovom Tijelu članovi imaju njihove različite naslijeđene slabosti, protiv kojih moraju voditi doživotan rat; i ponekada su te slabosti takove prirode da u nekoj mjeri ometaju prava i udobnosti drugih isto tako kao i onih čije su. Apostol po tom pitanju pruža riječ utjehe, govoreći, „Mi jaki treba da nosimo slabosti slabih, a ne da sebi ugađamo.“ Takva strpljiva, ljubav koja sve podnosi jedan je od najljepših ukrasa Kršćanskog karaktera.

Međutim, to ne znači da mi ne bi smo trebali savjetovati takvoga, u nastojanju da mu se pomogne riješiti se svoje slabosti. To bi smo trebali činiti u duhu blagosti i krotkosti, dok radosno podnosimo kušnju našeg strpljenja, ne tražeći da ugađamo samima sebi, nego da umjesto toga pomognemo slabijem bratu ili sestri. „Svaki od nas neka,“ nastavlja Apostol, „ugađa bližnjemu na dobro, na izgrađivanje“—ne tako da jednostavno ignoriramo njegovu manu kao da smatramo da je nevažna, nego se ponizno i strpljivo podlažući neugodnosti, čak i kada ga ljubazno potičemo da se bori protiv toga.

Ako taj prevlada, neće biti potrebe za podjelom u Tijelu Kristovom; jer svi će se članovi uzajamno brinuti jedni za druge i pokazivati ljubav međusobno—pokazivati brigu koja traži da ohrabri sve što je dobro i da obeshrabri sve što je neprikladno; ljubav koja svojim plaštem pokriva manu, i koja nastoji sakriti pogrešku umjesto da izloži brata prijekoru drugih. Tako u pravom Tijelu Kristovom, koje je povezano u ljubavi, ako jedan ud trpi, svi udovi trpe s njim u onoj mjeri u kojoj su manje ili više izravno povezani s njim; ili ako se jedan ud slavi, svi se udovi raduju s njim i u nekoj mjeri dijele tu slavu—baš kao što kada se u zemaljskoj obitelji jedan njen član podiže na častan položaj svi članovi imaju udjela u časti i radosti.

također je i slika, osmišljena da izloži izvjesne važne stvari i detalje kao Božanski određene. Simbol je mnogo manje točan prikaz ili izjava stvari od tipa. Abraham je primio Izaka iz mrtvih slikovito (Hebr. 11:17-19); to jest, postoji slikovita ilustracija povezana sa stvari, ali nije toliko oštra kao u tipu.

Usporedba je simbol; to je riječ u slici, ali ne i tip. Ona nema točnost kakvu ima tip. Mi bi koristili riječi usporedba i slika na isti način; jer ne vidimo razliku. Tip je točan uzorak svog prototipa, baš kao što štamparska tipka odgovara stvari koja je tiskana od nje. Izak je bio tip Krista; Rebeka, njegova žena, tip Kristove Nevjeste; Išmael, Abrahamov sin po Sarinoj sluškinji, bio je tip Izraelskog naroda, koji se je bio razvio pod Savezom Zakona, kojeg je predočavala Hagara, sluškinja.

Slika, simbol ili usporedba imala bi vrijednost i težinu u skladu sa karakterom osobe koja je načinila sliku ili usporedbu, i u omjeru sa unutrašnjom zaslugom. Tip bi bio mnogo više od svega toga, zato što je on veoma jasno definiran i podrazumijeva Božansko predznanje i pripremu. *Bog daje tipove.* Ljudi mogu dati slike, simbole ili usporedbe.

PROTOTIP ODMAH SLIJEDI TIP

Pitanje—Da li prototip odmah slijedi tip ili ne?

Odgovor—Mi mislimo da bi trebalo očekivati da prototip slijedi tip; i to odmah. Na primjer, nakon što je tip jedenja Pashalnog janjeta po posljednji puta bio priznat od Jehove, odmah ga je slijedio Prototip, Isus, Janje Božje, koji je bio razapet upravo na isti dan kada je bila godišnja Pashalna Večera. Tip junca i Gospodinovog jarca, prinešenih kao žrtve na Židovski Dan Pomirenja, odmah je bio nadomješten sa svojim prototipom, čim je Otac bio odbacio predodžbene žrtve, kada je Židovski Dom bio ostavljen „opustošenim,“ neposredno prije Isusove smrti. (Mat. 23:37,38; Luka 13:34,35)

Nadalje, razmišljajući o Izaku kao o tipu Krista, mi ga smatramo kao predodžbenog nasljednika Obećanja kojeg je Bog dao Abrahamu. Bog je bio objavio Abrahamu, „U tvome će sjemenu biti blagoslovljene sve porodice zemaljske.“ U skladu sa tim obećanjem Izak je bio prirodnim Abrahamovim sjemenom; i tako je Izak ostao tokom cijelog Židovskog Doba tako što je bio predstavljen u djeci Izraelovoj, svom prirodnom potomstvu. On je tako bio priznatim sjemenom Abrahamovim sve do vremena kada je Isus postao Duhovnim Sjemenom. Tada je prirodno sjeme bilo odbačeno. Pravo Sjeme Abrahamovo, na kojega je Obećanje bilo usredotočeno, nije bilo prirodno sjeme, nego Duhovno Sjeme.

Isus nije bio Sjemenom Abrahamovim u prototipu kada je bio rođen u svijet—sve dok On nije bio začat Svetim Duhom. Isus je u to vrijeme počeo biti prototipom Izaka. Sve od Kristovog duhovnog rođenja na Božanski nivo postojanja, članovi Njegovog Tijela bili su u procesu razvijanja. Tako je taj Duhovni Izak počeo ispunjavati tip kao prototip u osobi Isusa kada je On bio postao Duhovnim Sjemenom, i nastavio je tako, u osobama članova Svog Tijela, zauzimati mjesto tipa. Tako je tip uronio u prototip.

Pitanje—Kako gornji odgovor primijeniti u slučajevima Adama i Melkizedeka?

Odgovor—Apostol Pavao objašnjava u slučaju Melkizedeka da njegovo svećeništvo nema početka i nema kraja, red njegovog svećenstva treba biti ovjekovječen; stoga njegovo svećenstvo ne prolazi sve dok ne dođe Svećenstvo u prototipu. Apostol konkretno ističe da je on bio bez oca ili majke u svećenstvu—„on ostaje svećenikom neprestano,“ on je nastavio biti svećenikom do završetka tipa u njegovom prototipu. On je bio tip većeg Melkizedeka, koji je Krist, Glava i Tijelo. Isus je postao „zauvijek [doslovno *do Doba*] veliki svećenik po redu Melkizedekovu.“ (Hebr. 6:20)

Što se tiče Adama, mi nismo sigurni da Gospodinova Riječ govori o njemu kao tipu. Apostol ne uspoređuje Adama i Isusa, nego govori o prvom Adamu i o Drugom Adamu. Krist je posve drugačiji od Adama. Adam je bio neposlušan Bogu, dok je Krist bio potpuno poslušan. Adam je pao dok je Isus uspio. Sv. Pavao kaže (1. Kor. 15:47) da je Drugi Čovjek Gospodin s Neba. Prvi Adam nastavlja biti poglavarem ljudske obitelji. Mi i dalje govorimo o njemu kao o Ocu Adamu. Drugi Adam neće započeti Svoje djelo sve do Milenijskog Doba, kada će On postati drugi Otac rasi, zauzimajući mjesto prvog Adama. On još uvijek nije Drugi Adam. On će tek biti Drugi Adam.

Različite titule koje pripadaju našem Gospodinu Isusu uključuju i onu Vječnog Oca. Vječni će Otac biti Adamovim nasljednikom, koji je bio jedino privremenim ocem rase i koji nije uspio dati svom potomstvu život. U određeno će vrijeme Drugi Adam biti preporoditelj ljudske obitelji.

Pitanje—1. Kor. 10:11 glasi, „A ovo se sve u slici događalo njima [Izraelcima], a napisano je za opomenu nama, koji živimo u posljednja vremena.“ Molim objasnite.

Odgovor—Mi razumijemo da je Apostol smatrao da se je sve to dogodilo tom narodu kao Izraelu u tipu. Oni su bili tip, i Duhovni je Izrael prototip. Oni, tip, imali su ta iskustva; mi imamo iskustva koja odgovaraju tima. Oni, tip, nisu prošli—to jest, prestali biti tip—sve dok mi, duhovni prototip, nismo započeli našu karijeru. Kada je počela naša karijera, počela su naša iskustva u prototipu. Cijela Izraelska nacija bila je taj tip, s njihovim iskustvima, iskušanjima, itd.

DA LI ĆE PROSLAVLJENA CRKVA IMATI ŽIVOTODAJNU MOĆ?

Pitanje—Da li će u Mileniju Isus biti jedini Životodavac svijetu, ili će Crkva također biti povezana s Njim kao članovi Životodavatelja, i imati moć buditi iz mrtvih?

Odgovor—Temu o davanju života može se gledati sa različitih stanovišta. U izvjesnom smislu majka isto

tako kao i otac je njegov životodavac—u smislu da dijete nije moglo postići individualno postojanje bez majke. No ipak, strogo govoreći, samo je otac životodavac; jer klica života dolazi od njega.

Stoga Biblija koristi taj primjer iz prirode zemaljskog oca, ili životodavca, da prikaže veliku duhovnu istinu. Svijet je mrtav u Adamu—pod smrtnom osudom. Isus je položio Otkupnu cijenu koja će nadoknaditi tu presudu. Čineći to On će imati pravo, čim vrijednost Njegove žrtve bude bila primijenjena na svijet, da postane Životodavac Adamu i njegovoj rasi. Ljudska prava na život koja će On dati biti će ona koja je On sam položio u smrt.

Međutim kako je Isus Božjom voljom povezo Crkvu sa Sobom, i u patnjama ovog sadašnjeg vremena

i u slavi koja slijedi, ona će se isto baviti sa davanjem života svijetu. Njeno je djelo ilustrirano u Majci Evi i u ženskom rodu općenito. Zadatak Crkve će biti da hrani svijet čovječanstva—da hrani iskru života koju će oni primiti od Otkupitelja. Pod tom prehranom i brigom, onoliko koliko ih od svijeta bude surađivalo biti će uzdignuti iz grijeha i smrti do savršenstva.

Tako će se Kristova Nevjesta baviti sa davanjem života, ali samo kao suradnici velikog Životodavca. Otkupitelj, Isus, jedini je koji može podijeliti Svoja vlastita životna prava. I sam je Isus rekao, „dolazi čas kad će svi koji su u grobovima, čuti *njegov glas*. I izići će.“ (Ivan 5:25,29) Jedino djelo koje proslavljena Crkva može učiniti u povezanosti sa obnovom svijeta biti će kao Njegovi pomoćnici.

KRISTOVA POSLANICA

SVI su upoznati sa činjenicom da mi u našim Biblijama imamo poslanice, ili pisma, od različitih Apostola—Sv. Pavla, Sv. Petra, Sv. Ivana, Sv. Jakova, Sv. Jude. Međutim, mnogi vjerojatno nisu čuli za Kristovu Poslanicu. Sv. Pavao nam govori da je ona bila napisana u njegovim danima. On opisuje njeno pisanje, kako je bilo učinjeno, i objavljuje da je on bio jedan od instrumenata koje je Gospodin upotrijebio u povezanosti s pisanjem Poslanice. Ovdje su njegove riječi: „Koji ste se pokazali, da ste poslanica Kristova od nas izrađena [napisana] i napisana ne crnilom, nego Duhom Boga živoga, ne na kamenim pločama, nego na tjelesnim pločama srca.“ (2. Kor. 3:3)

Kako je ovdje prekrasno i poetski izražena misao! To je kompliment i Apostolu kao Gospodinovom vjernom slugi, i također Gospodinovom narodu u Korintu. To je u skladu sa Apostolovom izjavom na drugom mjestu, „Jer njegovo smo vješto djelo.“ (Efež. 2:10) Gdje god postoji pravi Kršćanin—ne samo duhom začet, nego duhovno razvijen u karakternu sličnost Spasitelja u blagosti, nježnosti, strpljenju, dugotrpjivosti, bratoljublju i ljubavi—mi imamo dokaz sile Božje na djelu u njemu da želi i vrši ono što Mu je po volji, ne proizvoljno, nego u suradnji sa voljom pojedinca. I gdje god postoji Crkva, Ekklesija, razred Istraživača Biblije koji pokazuju ove dokaze Gospodinovog Svetog Duha koji radi u njima i razvija ih, mi imamo Kristovu Poslanicu, koja objavljuje i obznanjuje vrline Onoga koji ih je pozvao iz tame u Svoje čudesno svjetlo.

U kontekstu, Apostol daje istu misao malo drugačijim riječima, objavljujući da je Gospodinov pravi narod živa poslanica, „koju poznaju i čitaju svi ljudi.“ (2. Kor. 3:2) Biblije su neprocjenjive, neophodne. Tako je i sa knjigama koje su stvarno korisne u tumačenju Biblije; jednako je i sa pjesmaricama i traktatima. Sve to obznanjuje Gospodinove vrline, i pomaže u ukazivanju na

ispravan pravac onima iz svijeta koji traže Boga ne bi li Ga kako našli. Ali najbolja Poslanica—čak vrjednija i od Biblije, što se tiče dostizanja srca ljudi—život je pravog Kršćanina, Novog Stvorenja u Kristu Isusu, kojemu je sve staro prošlo, i sve postalo novim. (2. Kor. 5:17)

Pa ipak, u prethodnom pismu Sv. Pavao je oštro kritizirao tu istu Crkvu u Korintu zbog njenog nemara u odnosu na ispravne standarde morala. Međutim, Apostol nas tješi da su njegove riječi ukora učinile mnogo dobra, radeći u Crkvi pokajanje prema Bogu, i pokazale se od trajne koristi za njih. Stoga je u Božjoj providnosti, On utjecao za njihovo dobro na grešku koju su napravili ti sljedbenici Gospodara, koristeći vjernog i hrabrog Apostola, koji je dao ispravan ukor na i ispravan, i pun ljubavi način.

TAJNA SNAGE SV. PAVLA

Ono što je tako nadahnućem bilo objavljeno o Crkvi u Korintu, mi vidimo da je istina i u odnosu na Gospodinov narod danas; i mi možemo pretpostavljati da je tokom cijelog Evandeoskog Doba bilo vjernih svjedoka, živih poslanica. Nas posebno zanimaju uvjeti danas. Urednik i Putujuća Braća i Starješinstva u Crkvi imaju u Sv. Pavlu plemeniti primjer vjernosti i lojalnosti. On nije propovijedao sebe; on nije propovijedao uvjerljive riječi ljudske mudrosti i znanosti, lažno tako nazvane. (1. Kor. 2:1-5; 1. Tim. 6:20) Dajući se u Gospodinovu službu, i ne tražeći svoju slavu, nego da vrši Gospodinovu volju, Apostol je sve više i više postao sposoban i kvalificiran poslužitelj, ili sluga, Gospodinov. Gospodin ga je sve više i više koristio u predstavljanju slavne Poruke o Božjoj Ljubavi, koja je bila otkrivena u velikom Božanskom Planu Vjekova.

Vjernost Sv. Pavla nam je očita u riječima, „jedno činim: To, što je za mnom, zaboravljam, a za onim, što je preda mnom [u obećanjima Božje Riječi], posežem,

Trčim k biljezi cilja, k nagradi nebeskoj, kojoj me Bog zove u Kristu Isusu.“ (Filip. 3:13,14) To je bila tajna Apostolove snage. To je razlog zašto ga je Gospodin, sa Svojim Svetim Duhom, toliko koristio i toliko učinkovito u blagoslivljanju Crkve sve od tog vremena—kroz struje Istine koje su došle kroz njegove Poslanice.

Kakvu je revnost Apostol imao! Poslušajte njegove riječi, „Doista, jao meni ako evanđelja ne navješćujem.“ (1. Kor. 9:16) To ne znači da je Evanđelje bilo propovijedano iz straha da se ne bude mučen nakon smrti, nego je on osjećao kako ne bi mogao biti zadovoljan izuzev da čini sve što je u njegovoj moći da obznani svima koji imaju „uho za slušanje“ Poruku Božje milosti koja je bila usredotočena u Kristu Isusu. Tako je bilo kada je on davao svoje vrijeme isključivo za propovijedanje. Bilo je tako i onda kada je bio dužan da na neko vrijeme bude izrađivač šatora kako bi se uzdržavao—dok je propovijedao navečer, kad su praznici, i na svom poslu. Tako je propovijedao sa posebnim slobodama dok je još bio zatvorenik u Rimu. Svakako, bilo gdje, pod Božjom providnosti, Sv. Pavao bio je spreman i rad propovijedati „dobre vijesti“ svima koji su imali uho za slušanje.

ZAŠTO BI TREBALO PAŽLJIVO BIRATI STARJEŠINE

To bi trebao biti duh, ne samo od Putujuće Braće, Starješina Kristove Crkve, nego duh svakog njenog člana; jer u većem smislu svatko od nas ima prednosti biti poslužiteljem, ili slugom, u pisanju Poruke Božje milosti u srca drugih.

Međutim nemojmo zaboraviti da mi nećemo znati kako upisati u srca drugih ono što mi već nismo napisali u naša vlastita srca. Od tuđ ispravnost velikog opreza u biranju Starješina—naći one koji već imaju zapis Gospodinov u svojim srcima, i koji će stoga biti prikladni pomoćnici, pod vodstvom Svetog Duha, da upisuju Gospodinovu karakternu sličnost u srca mlađe braće.

I što je Poruka, što je Poslanica, koja je napisana u naša srca Svetim Duhom kroz različita djelovanja? Da li je to spoznaja o kronologiji? Da li je to rasplitanje tipova i sjena? Da li je to razdvajanje teških teoloških matica s obzirom na različito shvaćene odlomke Svetog Pisma? Da li je to spoznaja o povijesti Židova, povijesti svijeta, povijesti Crkve? Da li je to razumijevanje i cijenjenje različitih Saveza, prošlih, sadašnjih, budućih? Ne, to nije ništa od toga.

Svi ti predmeti imaju manju ili veću vrijednost, i više su ili manje korišteni od Gospodina u povezanosti sa tim pisanjem koje treba biti napravljeno u srcima Njegovog naroda. Međutim pisanje Kristove Poslanice je drugačije—zapisivanje, precrtavanje karakterne sličnosti Gospodara u srca Njegovog naroda—Njegove krotkosti, Njegove blagosti, Njegovog strpljenja, Njegove dugotrpljivosti, Njegovog bratoljublja, Njegove ljubavi, Njegove radosti, Njegovog mira.

Mi bi smo mogli imati svu spoznaju što se tiče kronologije i povijesti, moći biti u stanju citirati svaki tekst u Bibliji; no ipak ne imati Kristovu Poslanicu zapisanu u našim srcima. To je Poslanica o kojoj Apostol Petar kaže, „Jer ako to imate i u tom napredujete, nećete biti besposleni i neplodni [besposleni, neaktivni] za spoznanje Isusa Krista“; jer spoznaja će imati svoje mjesto. I tako sa tim karakteristikama Gospodara duboko urezanim na naša srca, biti će nam dan velikodušan ulazak „u vječno kraljevstvo Gospodina našega i Spasitelja Isusa Krista.“ (2. Pet. 1:8,11)

TRI VRIJEDNE POUKE

Tri velike pouke koje će se zahtijevati od onih koji će biti nasljednicima Kraljevstva su: (1) Ispravno, temeljito *cijenjenje* PRAVDE, i *pokazivanje* tog cijenjena pravde kroz nastojanje da se udovolji zahtjevima Zlatnog Pravila—ljubiti svoje bližnje kao same sebe. (2) Daljnja lekcija je ona o LJUBAVI, suosjećanju, samilosti, milosrđu. Koliko god mi mogli biti *zahtjevni* što se tiče *nas*, naših misli, riječi i postupaka, mi ne bi smo trebali biti *zahtjevni* od drugih, nego biti spremni *primiti* od njih što god im volja *dati*—poput našeg Spasitelj. To će značiti (3), patnju s Kristom, imati *zajedništvo* u *Njegovim* patnjama. To će značiti učiti vrijedne pouke da nas usklade i kvalificiraju za djelo kada ćemo biti kraljevi, svećenici i suci s našim Gospodinom u Njegovom dolazećem Kraljevstvu.

Sv. Pavao je naglasio važnost imati Kristov karakter urezan u naša srca kada je pisao da je Bog predodredio da svi koji će biti dio Crkve u slavi moraju biti kopije Njegovog dragog Sina—moraju biti Kristova Poslanica napisan u njihovim srcima. (Rim. 8:28-30) Bez obzira koliko bila nesavršena njihova *tijela*, koliko nesavršeno njihovo *ostvarenje njihovih ideala*, ti ideali moraju biti u *skladu sa Božanskim standardom*. I oni moraju biti u tolikom suglasju sa tim idealima da im je drago da *trpe* kako bi ih *ostvarili*.